Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 194 van 1 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. LOOS**
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2023.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOUJDAINI *loco* advocaat B. LOOS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 20 augustus 2020 en verzoekt op 15 september 2020 om internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 31 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 5 juni 2023 aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

"(…)
A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan. U bent Pasjtoen en soennitisch moslim. U bent afkomstig van het dorp Dawlatzai in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar. U bent drie jaar naar school geweest en u ging twee jaar naar de madrassa. Verder hielp u uw vader met zijn werk als landbouwer.

Uw oudste broer, K. K., werkte sinds 2015 voor het leger. Op een dag deelde uw broer een foto op Facebook, waarop hij te zien is als militair. De taliban kwam zo te weten dat uw broer voor leger werkte en zij belden naar uw vader. De taliban zeiden tegen uw vader dat uw broer moest stoppen met zijn werk voor het leger. Indien hij dit niet zou doen zouden de taliban familieleden bedreigen of zijn andere broer ontvoeren. Uw broer weigerde te stoppen met zijn werk. Twee of drie dagen later gaven de taliban een lijst met namen van mensen die voor de overheid werkten aan de mullah van uw dorp. De naam van uw broer stond op deze lijst. De volgende morgen belde uw vader naar uw broer om hem over deze lijst te vertellen. Uw vader vroeg opnieuw aan uw broer om te stoppen met zijn werk, maar uw broer weigerde opnieuw. Twee dagen later kwamen talibanleden naar uw huis. U was op dat moment niet thuis. De talibanleden zeden tegen uw ouders dat ze op zoek waren naar u en naar uw oudste broer. Ze zeiden dat u voor hen moest werken. Uw ouders zeiden dat u niet thuis was en de talibanleden zeiden dat ze terug zouden komen. De volgende morgen belde uw vader naar uw schoonbroer, waar u toen verbleef. Uw vader zei dat u daar moest blijven en diezelfde morgen kwamen uw ouders naar het huis van uw schoonbroer. Zij vertelden wat er was gebeurd en vonden een smokkelaar. U vertrok nog diezelfde dag. U verliet Afghanistan in 1397 of 1398 (21 maart 2018-20 maart 2019 of 21 maart 2019-20 maart 2020 volgens de westerse kalender) en u was 20 maanden onderweg naar België. U kwam in België aan op 20 augustus 2020. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 15 september 2020. Een paar dagen na de machtsovername van de taliban kwamen talibanleden één keer naar uw huis om naar u en uw broer te vragen. Tien of 12 dagen na de machtsovername van de taliban vertelde uw familie u dat uw broer K. K. vermist was.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, de taskara van uw broer K. K., foto's van uw broer K. K. als militair, een foto van uw broer K. K. terwijl hij medische verzorging krijgt, een foto van uzelf en uw vader, een kaart van New Kabul Bank van uw broer, een badge van uw broer, twee opleidingscertificaten van uw broer en een USB-stick met vier video's van uw broer tijdens zijn tewerkstelling.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt. U maakt immers niet aannemelijk dat u omwille van de tewerkstelling van uw broer bedreigd werd door de taliban.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot de problemen van uw broer niet weten te overtuigen. Zo legt u merkwaardige verklaringen af over zijn huidige verblijfplaats en zijn verdwijning. U verklaart dat uw broer bij het nationaal leger werkte tot de dag dat het land viel (CGVS, p. 14). Na de val van het land ging hij vijf dagen naar het huis van zijn goede vriend, waarna hij naar huis ging en daar vijf à tien dagen bleef, waarna hij Afghanistan verliet (CGVS, p. 6 en p. 7). Sindsdien is uw broer vermist (CGVS, p. 6). Echter, op het Facebookprofiel van uw broer, waarmee u ook bevriend bent op Facebook, staat te lezen dat hij in Jalalabad verblijft en dat zijn laatste Facebookpost dateert van 18 december 2021 (zie administratief dossier). U hierop gewezen, zegt u dat het om een oud profiel gaat (CGVS, p. 15). U erop gewezen dat zijn laatste activiteit dateert van december 2021, dus na de machtsovername van de taliban, vraagt u of de taliban het land toen al overgenomen hadden (CGVS, p. 15). U blijkt niet te weten wanneer de taliban het land overgenomen hebben en u zegt dat u geen contact hebt met Afghanistan, dat u stress hebt, dat u ongerust bent en dat u niet op data let (CGVS, p. 15). Gevraagd of u de machtsovername van de taliban aan de hand van de Afghaanse kalender kan situeren, zegt u dat u dat ook niet weet (CGVS, p. 15). Dat u schijnbaar niet weet dat de taliban het land overnamen in augustus 2021 doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dat u het contact bent verloren met uw broer na de val van het land (CGVS, p. 15), is weinig geloofwaardig gezien uw broers' activiteiten op Facebook.

Voorts weet uw kennis over het werk van uw broer niet te overtuigen. Gevraagd om over het werk van uw broer te vertellen, verklaart u dat hij sergeant was, in de districten Sangin en Marjah werkte en dat u verder er

niks van weet (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom uw broer soldaat wou worden, zegt u dat hij de overheid graag had, zijn land wou dienen en de taliban van het begin af aan niet graag had (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom uw broer voor het nationaal leger en geen andere veiligheidsdienst ging werken, herhaalt u louter wat u voordien al zei en zegt u dat hij het leger graag had (CGVS, p. 17). In een dorp waar volgens uw verklaringen de taliban de controle had (CGVS, p. 16) is een dergelijke summiere uitleg opvallend. U weet niet welke training hij volgde (CGVS, p. 17) of hoelang die training duurde (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe uw broer naar huis kwam, zegt u dat hij met de auto kwam, dat hij naar Kaboel ging met het vliegtuig en dat u niet meer weet (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe hij van Kaboel naar huis kwam, zegt u het niet te weten (CGVS, p. 17). Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat u dit niet weet, zegt u louter dat u Kaboel niet op andere manieren zag (CGVS, p. 17).

Verder zijn uw verklaringen met betrekking tot de aanvang van de problemen van uw broer weinig aannemelijk. Gevraagd wanneer hij naar huis kwam zegt u dat hij één à twee keer naar huis kwam elke vijf à zes maanden (CGVS, p. 13). Hij hing op het veld rond met uw vader omdat hij niet wou dat mensen hem zouden verdenken (CGVS, p. 13). Uw ouders zeiden dat u moest zeggen dat uw broer op in een oliebedrijf werkt, wanneer er naar zijn job zou worden gevraagd (CGVS, p. 13). Echter, gevraagd naar welk oliebedrijf u moest noemen, zegt u het niet te weten (CGVS, p. 13). In een dorp waar volgens uw verklaringen de taliban de controle had (CGVS, p. 16), is het vreemd dat de taliban zich geen vragen stelde bij iemand die slechts één à twee keer in vijf of zes maanden naar huis gaat. Twee jaar nadat uw broer startte met werken ontdekte de taliban het werk van uw broer doordat uw broer een foto op Facebook postte (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom hij dit postte, zegt u het niet te weten en verklaart u dat u niet weet wat de gelegenheid was en op welke dag die foto werd genomen (CGVS, p. 14). Dat uw kennis over dit belangrijk aspect binnen uw vluchtrelaas zo beperkt blijkt, is merkwaardig.

Uw overige verklaringen met betrekking tot de problemen van uw broer zijn evenmin aannemelijk. Zo verklaart u dat de taliban, nadat zij het werk van uw broer te weten kwamen, uw vader per telefoon contacteerden (CGVS, p. 11). Gevraagd wanneer dit gebeurde, zegt u het niet te weten omdat u niet altijd bij uw vader was en hij u zijn geheimen niet vertelde (CGVS, p. 14). Gevraagd of u dit ooit aan hem hebt gevraagd, zegt u dat u het niet gevraagd hebt en dat uw vader zei dat hij een lijst had gekregen (CGVS, p. 14). Dat u nooit bij uw vader geïnformeerd hebt naar het moment waarop de taliban hem opbelde, ondanks het contact dat u met uw familie onderhoudt (CGVS, p. 10), is opvallend.

Verder is het vreemd dat, hoewel uw broer tot twee maal toe aangeeft dat hij niet zal stoppen met zijn werk, uw familie geen enkele pogingen onderneemt om het conflict met de taliban uit de weg te gaan of op te lossen (CGVS, p. 11). Dat uw familie al dit tijd zonder meer in hun eigen huis blijft, hoewel de taliban al had aangegeven dat ze de familie van uw broer zouden bedreigen of u zouden ontvoeren indien uw broer niet zou luisteren (CGVS, p. 11), is maar weinig overtuigend.

*Daarenboven is het merkwaardig dat de taliban aangaf dat u voor hen moest werken (CGVS, p. 12), gezien u de broer was van een militair die de taliban viseerde. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.*

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Bovendien is het opvallend dat u nooit door talibanleden werd aangesproken (CGVS, p. 16), hoewel u al die tijd thuis bleef wonen (Verklaring DVZ, punt 10).

Gevraagd wanneer uw broer naar huis kwam na de val van het land, zegt u dat uw broer besefte dat hij daar niet veilig was en dat hij wou onderduiken (CGVS, p. 15). Op een bepaald punt besefte hij dat hij daar ook niet veilig was en verliet hij het land (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom uw broer terugkeerde naar een dorp

waar zowel u, uw vader en hijzelf al bedreigd waren geweest, zegt u louter dat hij zich daar wou verbergen voor de taliban (CGVS, p. 15). Dat uw broer, als militair, die verschillende keren bedreigd werd door de taliban van uw dorp, terugkeert naar een dorp waar zijn familie bedreigd werd tot op het punt waar u het land moest verlaten, om daar voor de taliban onder te duiken is allerminst geloofwaardig.

Tot slot stemmen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet overeen met de verklaringen die u op het CGVS aflegt. Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban ongeveer zes dagen voor uw vertrek eerst met uw vader spraken (Vragenlijst CGVS, punt 5). Geconfronteerd met deze verklaring, zegt u dat de taliban eerst uw vader lang geleden belde en dat uw echte problemen zes dagen voor uw vertrek zijn gestart (CGVS, p. 15). Verder verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban, toen ze naar uw vader belden, tegelijkertijd ook naar uw broer belden (Vragenlijst CGVS, punt 5). Geconfronteerd met deze verklaring, zegt u louter dat u dit niet hebt gezegd (CGVS, p. 15).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kent of dat u er een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Documenten kunnen een geloofwaardig relaas hoogstens ondersteunen, wat in casu niet het geval is. Wat betreft de foto's en video's van uw broer, dient opgemerkt dat op basis van deze documenten niet afgeleid kan worden waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto's genomen werden, waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker om internationale bescherming of bij het ondersteunen van zijn relaas. Wat betreft de taskara's van u, uw vader en uw broer dient opgemerkt dat deze documenten hoogstens uw identiteit en herkomst kunnen ondersteunen, wat niet onmiddellijk betwist wordt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front , voornamelijk in Panjshir en aangrenzende

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die er toe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 ***kan uitgaan van of veroorzaakt worden door****: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat* ***dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*** *en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat* ***gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt****(…) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat* ***een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen****.*

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat ***specifiek en individueel*** *van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij* ***op intentionele en gerichte wijze*** *zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet* ***opzettelijk*** *werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).*

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de ***EUAA Country Guidance*** *van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn,* ***tenzij*** *er sprake is van het* ***opzettelijk gedrag van een actor****.*

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie ***EASO Afghanistan Country Focus*** *van januari 2022,* ***EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*** *van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,*

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City *van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de* ***EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*** *van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van*

gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets

te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestersing, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u naar school en naar de madrassa in Afghanistan te zijn geweest en u hebt nog steeds contact met uw familie in Afghanistan. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(…)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 13 *juncto* 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 10, lid 3, onder b) van de Procedurerichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op het risico van de feiten die zich in Afghanistan hebben afgespeeld in functie van het werk van zijn broer bij het voormalige Afghaanse leger. In een tweede onderdeel buigt verzoeker zich over de verplichtingen van de asielinstanties wat onderzoek betreft en meer specifiek de samenwerkingsplicht en landeninformatie, hekelt hij het tekort aan informatie over de algemene situatie in Afghanistan en om te kunnen inschatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren, uit hij kritiek op de inschatting van en de bronnen waar de verwerende partij zich op beroept om het risico voor terugkeerders uit het Westen te beoordelen, gaat hij uitgebreid in op de risico's voor Afghanen ten gevolge van een terugkeer uit Europa als afgewezen asielzoeker, bespreekt hij het talibanbestuur en de implicaties voor Afghaanse burgers alsook essentiële rechtsvragen en bewijsstandaarden in functie van een toekomstgerichte beoordeling. In een derde onderdeel bespreekt verzoeker het 'vermenigvuldigingseffect'. In een vierde en laatste onderdeel gaat hij dieper in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

2.1.2. Op basis van het voorgaande vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofdorde om hem te erkennen als vluchteling, dan wel hem subsidiaire bescherming toe te kennen, en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen met het oog op bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het verzoekschrift:

- UNHCR, *International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*, november 2022, intervisie Nansen, 17 november 2022, *powerpoint* (stuk 3);
- briefwisseling met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade (stuk 4);
- attest Afghaanse ambassade (stuk 5);
- standpunt Buitenlandse Zaken over hervatte afgifte paspoorten door de Afghaanse ambassade te Brussel (stuk 6);
- briefwisseling met Dienst Vreemdelingenzaken over gebruik *laissez-passer (*stuk 7);
- *Facebook*-profiel verzoekers broer (stuk 8);
- *TikTok*-profiel verzoeker (stuk 9).

2.2.2. De verwerende partij maakt op 29 april 2026, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin gerefereerd wordt aan volgende informatie, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"*, 4 november 2022;
- EUAA, "*Afghanistan Security Situation* ", augustus 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus",* januari 2022;
- EUAA, "*Afghanistan – Country Focus",* december 2023;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan",* mei 2024;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city",* augustus 2022;
- EASO, "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City",* augustus 2020;
- EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals",* augustus 2022;
- UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan",* juni 2023;
- Ceoda, "*COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban",* 14 december 2023;
- EUAA, "*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments",* 2 februari 2024;
- EUAA, "*Afghanistan – Country Focus",* november 2024;
- EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", januari 2026.

2.2.3. Verzoeker maakt op 30 april 2026, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een eerste aanvullende nota over waarin wordt ingegaan op verzoekers traject in België de laatste jaren en waarbij actuele landeninformatie wordt voorgelegd met betrekking tot de situatie in Afghanistan.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een tweede aanvullende nota neer, met daarbij gevoegd:

- inhoudstafel verzoekschrift (stuk 1);
- schoolattesten (stuk 2);
- werkbewijzen (stuk 3).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St*. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. In de mate dat verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. Waar verzoeker een schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder, wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu* enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. In dit kader stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht, noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.6. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van het UNHCR van februari 2022, waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asieldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen, en naar de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan - Update I*" van het UNHCR van februari 2023, waarin wordt opgeroepen om Afghaanse onderdanen voorlopig niet terug te sturen naar Afghanistan.

De Raad wijst er in eerste instantie op dat de verwerende partij bij aanvullende nota van 29 april 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en

betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft de EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te analyseren.

Dat het UNHCR in het kader van een intervisie van NANSEN heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan en dat uit de NANSEN-intervisie volgt dat meer gewicht moet worden toegekend aan de richtlijnen van het UNHCR dan aan deze van de EUAA nu deze laatste op beperkte en inmiddels verouderde informatie gebaseerd zijn, zoals verzoeker aanvoert in voorliggend verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen. Verzoeker argumenteert verder dat er meer waarde moet worden gehecht aan de richtlijnen van het UNHCR, *in casu* de *Guidance note* van februari 2022, dan aan de richtsnoeren van de EUAA, *in casu* de *Country Guidance* van april 2022, omwille van "*potentiële vooringenomenheid van de EU lidstaten*" wegens diplomatieke en/of politieke belangen. Dit is echter niet meer dan een loze bewering die elke ernstige onderbouwing ontbeert. De Raad herinnert eraan dat zowel de richtlijnen van het UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: "*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming*."

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van het UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen, zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.3.7. Beoordeling in het licht van de vluchtelingenstatus

2.3.7.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn oudste broer, K. K., voor het voormalige Afghaanse leger. Voor een samenvatting van de vluchtmotieven wordt verwezen naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van de tewerkstelling van zijn oudste broer voor het voormalige Afghaanse leger bedreigd werd door de taliban. Zo weten (i) zijn verklaringen met betrekking tot de problemen van zijn broer niet te overtuigen. Hij legt (a) merkwaardige verklaringen af over de huidige verblijfplaats van zijn broer en zijn verdwijning. Zijn kennis over het werk van zijn broer weet (b) niet te overtuigen. Verder (c) zijn verzoekers verklaringen met betrekking tot de aanvang

van de problemen van zijn broer alsook (d) zijn overige verklaringen over het moment waarop de taliban zijn vader opbelden weinig aannemelijk. Daarnaast (ii) is het maar weinig overtuigend dat verzoekers familie al die tijd zonder meer in hun eigen huis blijft, hoewel de taliban al hadden aangegeven de familie van zijn broer te zullen bedreigen of verzoeker te ontvoeren indien zijn broer niet zou luisteren. Daarenboven (iii) is het merkwaardig dat de taliban aangaven dat verzoeker voor hen moest werken gezien hij de broer was van een militair die de taliban viseerde en maakten de taliban zelden gebruik van rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Verzoeker slaagt er niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de rekruteringswijze van de taliban. Voorts (iv) is het allerminst geloofwaardig dat zijn broer, als militair, die verschillende keren bedreigd werd door de taliban, van zijn dorp terugkeert naar een dorp waar zijn familie bedreigd werd tot op het punt dat verzoeker het land moest verlaten, om daar voor de taliban onder te duiken. Tot slot (v) stemmen verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken over wanneer de taliban zijn vader spraken niet overeen met deze bij het commissariaat-generaal. De door verzoeker neergelegde documenten (vi) kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht en hiermee geeft de verwerende partij inzicht in haar motieven omtrent de beoordeling van de vluchtelingenstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, waartoe hij echter in gebreke blijft zoals hierna zal blijken.

2.3.7.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat, omwille van verschillende redenen, geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden relaas.

2.3.7.3.1. Zo maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn broer werkzaam was voor het Afghaanse leger.

Enerzijds wijst de Raad in deze op het feit dat verzoekers kennis over het werk van zijn broer niet weet te overtuigen. De bestreden beslissing luidt in dit verband als volgt:

"*Gevraagd om over het werk van uw broer te vertellen, verklaart u dat hij sergeant was, in de districten Sangin en Marjah werkte en dat u verder er niks van weet (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom uw broer soldaat wou worden, zegt u dat hij de overheid graag had, zijn land wou dienen en de taliban van het begin af aan niet graag had (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom uw broer voor het nationaal leger en geen andere veiligheidsdienst ging werken, herhaalt u louter wat u voordien al zei en zegt u dat hij het leger graag had (CGVS, p. 17). In een dorp waar volgens uw verklaringen de taliban de controle had (CGVS, p. 16) is een dergelijke summiere uitleg opvallend. U weet niet welke training hij volgde (CGVS, p. 17) of hoelang die training duurde (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe uw broer naar huis kwam, zegt u dat hij met de auto kwam, dat hij naar Kaboel ging met het vliegtuig en dat u niet meer weet (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe hij van Kaboel naar huis kwam, zegt u het niet te weten (CGVS, p. 17). Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat u dit niet weet, zegt u louter dat u Kaboel niet op andere manieren zag (CGVS, p. 17).*"

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij veertien jaar was toen hij Afghanistan verliet en aldus heel jong was ten tijde van de werkzaamheden van zijn broer, dat het in de Afghaanse context allesbehalve abnormaal is dat men gevoelige zaken niet deelt met jonge gezinsleden, dat zijn broer hoe dan ook zo veel informatie achterhield, omdat het delen van informatie over zijn werk hem kwetsbaarder maakte en dat hij al lange tijd geen contact meer heeft gehad met zijn familie en zij mogelijks zelf geen informatie kregen, gelet op de risico's die hieraan verbonden waren.

De Raad onderstreept vooreerst dat niet kan worden aangenomen dat verzoekers ouders zelf niet op de hoogte zouden geweest zijn of zijn over de relevante elementen van de werkzaamheden van hun oudste zoon, de broer van verzoeker. In de door verzoeker geschetste context, waarin deze werkzaamheden bijzonder risicovol waren, kan aangenomen worden dat zij hierover spraken met hun zoon van zodra hij zelfs maar met het idee speelden deze werkzaamheden aan te vangen. Dit lijkt ook enigszins te worden bevestigd door verzoekers verklaring dat zijn ouders hem zeiden dat hij aan mensen moest zeggen dat zijn broer bij een oliebedrijf werkte (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Minstens kan verwacht worden dat verzoekers ouders bijkomende informatie zouden vragen over de werkzaamheden van hun oudste zoon van zodra hij hierdoor problemen kreeg en de vader hier rechtstreeks over gecontacteerd werd. De Raad oordeelt dat, hoewel niet ontkend kan worden dat verzoeker jong was ten tijde van de werkzaamheden van zijn broer en zijn gezin hier mogelijks niet veel tegen hem over vertelde, kan niet

aangenomen worden dat hem hier helemaal niets over verteld werd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt, zo weze herhaald, dat zijn ouders verzoeker zeiden dat hij aan mensen moest zeggen dat zijn broer bij een oliebedrijf werkte. In de door verzoeker geschetste context, in een dorp waar de taliban reeds de controle hadden en zijn ouders hem zelf zeiden dat het onthullen van de werkzaamheden van zijn broer risicovol was, kan aangenomen worden dat verzoeker, ondanks zijn jonge leeftijd, enkele zaken zou moeten hebben opgevangen – al dan niet via zijn broer of ouders – over het werk van zijn broer bij het Afghaanse leger tijdens zijn verblijf in Afghanistan. Hoe dan ook benadrukt de Raad dat, gelet op het feit dat verzoeker dermate ernstige problemen zou hebben gekend omwille van de werkzaamheden van zijn broer dat hij zijn land moest ontvluchten, redelijkerwijze aangenomen kan worden dat verzoeker zich bij aankomst in België – hij was toen reeds zestien jaar oud – hierover verder zou hebben geïnformeerd bij zijn ouders. Al was het maar ter voorbereiding van zijn verzoek om internationale bescherming. In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift stelt, verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nog steeds contact te hebben met zijn ouders, zij het via andere dorpelingen omdat zijn ouders niet weten hoe ze met hun telefoon moeten werken (*ibid*., p. 9-10), wat hij ook ter terechtzitting bevestigde.

Anderzijds oordeelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, dat de door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten inzake de werkzaamheden van zijn broer – zijnde foto's als militair, een foto terwijl hij medische verzorging krijgt, een kaart van de *New Kabul Bank*, een badge, twee opleidingscertificaten en een usb-stick met vier video's van zijn broer tijdens zijn tewerkstelling – niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van deze werkzaamheden.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad, die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)). De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden.

Vervolgens oordeelt de Raad dat de commissaris-generaal, gelet op volgende overwegingen van de bestreden beslissing, wel degelijk rekening heeft gehouden met deze documenten en dat deze niet zomaar van tafel worden geveegd:

"*Documenten kunnen een geloofwaardig relaas hoogstens ondersteunen, wat in casu niet het geval is. Wat betreft de foto's en video's van uw broer, dient opgemerkt dat op basis van deze documenten niet afgeleid kan worden waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto's genomen werden, waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker om internationale bescherming of bij het ondersteunen van zijn relaas.*"

Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing niet enkel beperkt tot de overweging dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is, gelet op de algemene corruptiegraad, om de voormelde documenten bewijswaarde te ontzeggen. Er wordt tevens op gewezen dat aan de foto's en video's van zijn broer geen bewijswaarde kan worden gehecht daar zulke privéfoto's slechts een momentopname bevatten, simpelweg in scène kunnen worden gezet en geenszins enige garantie vormen voor de plaats, het ogenblik en de omstandigheden waarop en waarin deze zijn genomen. Ook hun eigenschappen kunnen immers eenvoudigweg worden gemanipuleerd. De overige documenten over zijn broer zijn eveneens (foto)kopieën, die door knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn, die door eender wie kunnen zijn opgesteld en waarvan de authenticiteit en herkomst aldus niet kan worden nagegaan. Mede gelet op het voorgaande, wordt bij de beoordeling van deze documenten bovendien evenmin louter verwezen naar verzoekers ongeloofwaardige verklaringen.

2.3.7.3.2. Bovendien oordeelt de Raad dat evenmin geloof kan gehecht worden aan de problemen die verzoeker en zijn broer zouden gekend hebben omwille van de beweerde werkzaamheden van zijn broer bij het Afghaanse leger.

Zo zijn verzoekers verklaringen over de huidige verblijfplaats van zijn broer en diens verdwijning uitermate merkwaardig.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker verklaarde dat zijn broer bij het nationale leger werkte tot de dag dat het land viel (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14), dat hij na de val van het land vijf dagen naar het huis van zijn goede vriend ging, waarna hij naar huis ging en daar

vijf tot tien dagen bleef, waarna hij Afghanistan verliet (*ibid*., p. 6, 7), dat zijn broer sindsdien vermist is (*ibid*., p. 6) en dat hij sinds de val van het land ook het contact verloren is met zijn broer (*ibid*., p. 15). Echter, op het *Facebook*-profiel van verzoekers broer, waarmee verzoeker ook bevriend is op *Facebook*, staat te lezen dat hij in Jalalabad verblijft en dat zijn laatste *Facebook*-post dateert van 18 december 2021 (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 3). Verzoekers verklaring, dat zijn broer sinds de machtswisseling in augustus 2021 vermist was en hij sindsdien geen contact meer met hem had, staat in schril contrast met de vaststelling dat verzoeker vrienden is met een *Facebook*-profiel van zijn boer, waarop staat dat hij woonachtig is in Jalalabad en waarvan de laatste post dateert van 18 december 2021.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij duidelijk verklaarde dat hij geen zekerheid had over de verblijfplaats van zijn broer en dat de vermelding van Jalalabad als verblijfplaats op de *Facebook*-pagina van zijn broer nietszeggend is. Hij benadrukt dat zijn broer Jalalabad wellicht aanduidde als zijn verblijfplaats toen hij zijn profiel aanmaakte, daar dit de hoofdstad is van hun provincie en slechts enkele kilometers verwijderd is van hun dorp, dat mensen algemeen gezien niet telkens hun verblijfplaats aanpassen op *Facebook* wanneer zij verhuizen en dat zijn broer in alle hectiek van de machtsovername hier niet te tijd voor zal genomen hebben. De Raad stelt vast dat uit de *screenshots* van het *Facebook*-profiel van zijn broer blijkt dat, naast Jalalabad als zijn verblijfplaats, ook melding wordt gemaakt van "*Hail*" als zijn plaats van afkomst. De Raad ziet moeilijk in waarom hij hier wel naar een specifieke plaats verwezen zou hebben, terwijl hij in plaats van hun dorp melding maakt van Jalalabad. Hoewel nog kan aangenomen worden dat de vermelding van Jalalabad als verblijfplaats op het *Facebook*-account van verzoekers broer mogelijks niet accuraat was, neemt dit niet weg dat verzoekers verklaring, dat zijn broer sinds de machtswisseling in augustus 2021 vermist was en hij sindsdien geen contact meer met hem had, in schril contrast staat met de vaststelling dat verzoeker vrienden is met een *Facebook*-profiel van zijn broer, waarvan de laatste post dateert van 18 december 2021. Dat verzoeker aangaf geen zekerheid te hebben over de verblijfsplaats van zijn broer bevestigt enkel deze verklaringen en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat dit moeilijk te rijmen valt met de inhoud van het *Facebook*-profiel van zijn broer.

Verder stelt verzoeker dat het feit dat zijn broer na de machtsovername sporadisch nog eens een *post* op *Facebook* plaatste, zijnde op 26 september 2021 en 18 december 2021 (stuk 8, bij verzoekschrift), betekent dat zijn familie op de hoogte zou zijn van zijn verblijfplaats en hij niet vermist is voor hen, en dat hij nog in contact zou staan met zijn broer. Volgens hem is het in de Afghaanse context aannemelijk dat zijn broer slechts af en toe internet had en bijgevolg af en toe iets kon posten, maar over het algemeen verstoken was van een goede internetverbinding. Te dezen oordeelt de Raad dat het feit dat verzoeker op *Facebook* bevriend was met een profiel van zijn broer, dat nog actief was na de machtsovername, wel degelijk moeilijk te rijmen valt met zijn bewering dat zijn broer vermist was en hij contact verloor. Zelfs indien zijn broer slechts sporadisch toegang zou hebben gehad tot het internet en dus tot zijn sociale media, dan nog neemt dit niet weg dat verzoeker en zijn familie een manier hadden om verzoekers broer te contacteren en informatie te bekomen over zijn verblijfplaats. Ook kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn betoog dat hij louter verklaarde dat hij het contact verloor na de machtsovername en dat dit ook zou kunnen betekenen dat hij contact verloor na 18 december 2021, hetgeen na de machtsovername was. De machtsovername vond plaats in augustus 2021, waardoor verwacht kan worden dat, indien hij pas in december 2021 het contact verloor met zijn broer, hij dit als dusdanig zou verklaard hebben en niet zou verwijzen naar de machtsovername. Bovendien vormt dit geen verschoning voor zijn bewering dat zijn broer vermist was sinds de machtsovername.

Wat betreft de verklaringen die verzoeker aflegde toen hij met deze vaststelling geconfronteerd werd, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende overwogen:

"*U hierop gewezen, zegt u dat het om een oud profiel gaat (CGVS, p. 15). U erop gewezen dat zijn laatste activiteit dateert van december 2021, dus na de machtsovername van de taliban, vraagt u of de taliban het land toen al overgenomen hadden (CGVS, p. 15). U blijkt niet te weten wanneer de taliban het land overgenomen hebben en u zegt dat u geen contact hebt met Afghanistan, dat u stress hebt, dat u ongerust bent en dat u niet op data let (CGVS, p. 15). Gevraagd of u de machtsovername van de taliban aan de hand van de Afghaanse kalender kan situeren, zegt u dat u dat ook niet weet (CGVS, p. 15). Dat u schijnbaar niet weet dat de taliban het land overnamen in augustus 2021 doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.*"

Aldus blijkt dat verzoeker ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen verklaring kan bieden voor voormelde vaststelling. Bovendien is het uitermate opmerkelijk dat verzoeker in zijn verklaringen hierover aangaf niet te weten wanneer de machtsovername van augustus 2021 plaatsvond. Naast het feit dat deze gebeurtenis algemeen gezien een impact heeft gehad op het leven van elke Afghaan, met inbegrip van verzoeker en diens familie, blijkt uit zijn verklaringen dat dit ook een kantelmoment was in zijn relaas. Vanaf dat moment diende verzoekers broer zijn werkzaamheden, die de oorsprong zijn van de problemen van de gehele familie, te staken, dook hij onder en geraakte hij uiteindelijk vermist (administratief dossier, notities persoonlijk

onderhoud, p. 6-7, 14). Dat hij dit niet in de tijd kan situeren, ook niet in algemene termen, is wel degelijk opmerkelijk.

In zijn verzoekschrift tracht verzoeker dit te verschonen door te stellen dat intellect en geheugen los staan van oprechtheid, dat hij reeds lange tijd het land heeft verlaten en dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij geen contact meer heeft met Afghanistan en dat hij stress heeft en daarom niet met data bezig is. De Raad oordeelt dat, gelet op het belang van deze gebeurtenis in het algemeen en vooral in het relaas van verzoeker, er wel degelijk kan verwacht worden dat verzoeker deze gebeurtenis zelf in de tijd kan situeren, ondanks het tijdsverloop, het feit dat hij al lang weg is uit Afghanistan en dat hij stress had. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker eerder geen melding maakte van problemen met zijn geheugen of intellect, laat staan documenten neerlegde ter staving hiervan. Volledigheidshalve benadrukt de Raad dat verzoekers bewering in het verzoekschrift dat hij geen contact zou hebben met mensen uit zijn land van herkomst wordt tegengesproken door zijn verklaringen bij het commissariaat-generaal en zijn verklaringen ter terechtzitting.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing met recht het volgende geoordeeld over de (on)geloofwaardigheid van de problemen van verzoeker en zijn gezin:

"*Verder zijn uw verklaringen met betrekking tot de aanvang van de problemen van uw broer weinig aannemelijk. Gevraagd wanneer hij naar huis kwam zegt u dat hij één à twee keer naar huis kwam elke vijf à zes maanden (CGVS, p. 13). Hij hing op het veld rond met uw vader omdat hij niet wou dat mensen hem zouden verdenken (CGVS, p. 13). Uw ouders zeiden dat u moest zeggen dat uw broer op in een oliebedrijf werkt, wanneer er naar zijn job zou worden gevraagd (CGVS, p. 13). Echter, gevraagd naar welk oliebedrijf u moest noemen, zegt u het niet te weten (CGVS, p. 13). In een dorp waar volgens uw verklaringen de taliban de controle had (CGVS, p. 16), is het vreemd dat de taliban zich geen vragen stelde bij iemand die slechts één à twee keer in vijf of zes maanden naar huis gaat. Twee jaar nadat uw broer startte met werken ontdekte de taliban het werk van uw broer doordat uw broer een foto op Facebook postte (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom hij dit postte, zegt u het niet te weten en verklaart u dat u niet weet wat de gelegenheid was en op welke dag die foto werd genomen (CGVS, p. 14). Dat uw kennis over dit belangrijk aspect binnen uw vluchtrelaas zo beperkt blijkt, is merkwaardig.*
Uw overige verklaringen met betrekking tot de problemen van uw broer zijn evenmin aannemelijk. Zo verklaart u dat de taliban, nadat zij het werk van uw broer te weten kwamen, uw vader per telefoon contacteerden (CGVS, p. 11). Gevraagd wanneer dit gebeurde, zegt u het niet te weten omdat u niet altijd bij uw vader was en hij u zijn geheimen niet vertelde (CGVS, p. 14). Gevraagd of u dit ooit aan hem hebt gevraagd, zegt u dat u het niet gevraagd hebt en dat uw vader zei dat hij een lijst had gekregen (CGVS, p. 14). Dat u nooit bij uw vader geïnformeerd hebt naar het moment waarop de taliban hem opbelde, ondanks het contact dat u met uw familie onderhoudt (CGVS, p. 10), is opvallend.
Verder is het vreemd dat, hoewel uw broer tot twee maal toe aangeeft dat hij niet zal stoppen met zijn werk, uw familie geen enkele pogingen onderneemt om het conflict met de taliban uit de weg te gaan of op te lossen (CGVS, p. 11). Dat uw familie al dit tijd zonder meer in hun eigen huis blijft, hoewel de taliban al had aangegeven dat ze de familie van uw broer zouden bedreigen of u zouden ontvoeren indien uw broer niet zou luisteren (CGVS, p. 11), is maar weinig overtuigend.
*Daarenboven is het merkwaardig dat de taliban aangaf dat u voor hen moest werken (CGVS, p. 12), gezien u de broer was van een militair die de taliban viseerde. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.*
Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Bovendien is het opvallend dat u nooit door talibanleden werd aangesproken (CGVS, p. 16), hoewel u al die tijd thuis bleef wonen (Verklaring DVZ, punt 10).
Gevraagd wanneer uw broer naar huis kwam na de val van het land, zegt u dat uw broer besefte dat hij daar niet veilig was en dat hij wou onderduiken (CGVS, p. 15). Op een bepaald punt besefte hij dat hij daar ook

niet veilig was en verliet hij het land (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom uw broer terugkeerde naar een dorp waar zowel u, uw vader en hijzelf al bedreigd waren geweest, zegt u louter dat hij zich daar wou verbergen voor de taliban (CGVS, p. 15). Dat uw broer, als militair, die verschillende keren bedreigd werd door de taliban van uw dorp, terugkeert naar een dorp waar zijn familie bedreigd werd tot op het punt waar u het land moest verlaten, om daar voor de taliban onder te duiken is allerminst geloofwaardig.
Tot slot stemmen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet overeen met de verklaringen die u op het CGVS aflegt. Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban ongeveer zes dagen voor uw vertrek eerst met uw vader spraken (Vragenlijst CGVS, punt 5). Geconfronteerd met deze verklaring, zegt u dat de taliban eerst uw vader lang geleden belde en dat uw echte problemen zes dagen voor uw vertrek zijn gestart (CGVS, p. 15). Verder verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban, toen ze naar uw vader belden, tegelijkertijd ook naar uw broer belden (Vragenlijst CGVS, punt 5). Geconfronteerd met deze verklaring, zegt u louter dat u dit niet hebt gezegd (CGVS, p. 15)."

In het verzoekschrift wijst verzoeker in dit verband op het feit dat hij slechts veertien jaar oud was bij zijn vertrek uit Afghanistan, dat zijn vlucht en vluchtroute een ontwrichtende impact hebben gehad en dat het gros van zijn verklaringen gebaseerd is op wat hij uit tweede of derde hand heeft vernomen. Wat dit laatste betreft, verwijst de Raad naar het voormelde waaruit blijkt dat verzoeker, ongeacht zijn jonge leeftijd, tijdens zijn verblijf het één en het ander zou moeten hebben opgevangen en dit nog te meer daar hij zelf ook betrokken was bij de problemen van zijn broer en dat hoe dan ook kan verwacht worden dat hij zich vanuit België, alwaar hij aankwam als zestienjarige, zou hebben geïnformeerd bij zijn familie. Daarnaast legt verzoeker geen stuk neer waaruit blijkt dat hij, omwille van zijn vlucht of vluchtroute, niet in staat zou zijn op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

2.3.7.3.3. Tot slot, wat betreft de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde algemene informatie over de situatie van leden van het voormalige Afghaanse leger en hun familieleden, oordeelt de Raad dat deze geenszins afdoende is om aan te tonen dat verzoeker een vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Afghanistan, hetgeen *in concreto* dient te worden aangetoond. In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden vaststelde dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen en dat verzoeker evenmin de werkzaamheden van zijn broer *an sich* aannemelijk weet te maken. De thans aangevoerde algemene informatie doet geen afbreuk aan de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing die betrekking hebben op verzoekers individuele situatie en waaruit, zo weze herhaald, genoegzaam blijkt dat aan zijn relaas, alsook aan de werkzaamheden van zijn broer geen geloof kan worden gehecht. Ook het gegeven als zou verzoekers' voorgehouden relaas (of de verklaringen inzake het vermeend politiek profiel) overeenstemmen met deze informatie, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

2.3.7.4. In het verzoekschrift en verzoekers aanvullende nota's wordt tevens gewezen op een vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de *sharia* op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-facto*regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA*, "Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de '*civic space'* is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan.

Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en *up-to-date* informatie over het land te krijgen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-facto*administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik, waarbij gewag wordt gemaakt van een toegenomen repressie in 2025 (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft *de-facto*regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het *'Taliban General Directorate of Intelligence'* (GDI) en een aantal *de-facto*staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 21). Het MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en buren), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-facto*regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan - Country Focus,* januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de-facto*autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de *American University of Afghanistan* hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de-facto*autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136). Het MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-facto*talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de-facto*autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de-facto*regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkennen tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 24).

De *de-facto*autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de-facto*regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de-facto*staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van het MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de-facto*autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. Het MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 30).

In de periode van 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft '*zina*'– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*

Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot '*qisas*'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot '*hudud*'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130). Volgens de lokale mediabron *Hasht-e-Subh*, op basis van cijfers van het *de-facto*Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet-naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 43-44). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de *de-facto*politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

Op 4 januari 2026 is het Wetboek van Strafvordering voor Rechtbanken ('*De Mahakumu Jazaai Osulnama'*), ondertekend door de opperste leider Haibatullah Akhundzada en verspreid onder de rechtbanken op provinciaal niveau in heel Afghanistan, uitgevaardigd. Volgens Rawadari legaliseert het wetboek discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en willekeurige arrestatie en straffen. In het Wetboek worden geen minimum- of maximumstraffen bepaald en wordt een onafhankelijk onderzoek ter bewijsvoering van strafbare feiten afgeschaft en worden 'bekentenissen' en 'getuigenverklaringen' de belangrijkste bewijsmiddelen. Aanhangers van de Hanafi-school worden beschreven als moslims terwijl leden van andere stromingen en geloofsovertuigingen worden omschreven als ketters ('*mubtadeh*'). Om het algemeen belang te dienen, is het doden van overtreders, met inbegrip van personen die valse geloofsovertuigingen hebben strijdig met de islam of personen die anderen uitnodigen tot dergelijke overtuigingen, toegestaan met de toestemming van de "*Imam*". Ook wordt bespotting en het belachelijk maken van islamitische regelgeving strafbaar gesteld. Aanhangers van de Hanafi-school worden niet toegestaan hun geloof te verlaten, en indien bewezen voor een rechter, kunnen zij omwille van dit feit veroordeeld worden tot een gevangenisstraf. Een 'rebel' ('*baghi*') wordt gedefinieerd als iemand die 'ernaar streeft corruptie te verspreiden' en het wetboek bepaalt dat hun schade openbaar is en zij niet kunnen hervormd worden zonder gedood te worden. Artikel 4, clausule 6, van het Wetboek bepaalt dat elke moslim, wanneer getuige van zondaars die een zonde begaan, mag overgaan tot bestraffing. Dansen en het kijken naar dansen wordt strafbaar gesteld en het Wetboek roept op tot vernietiging van plaatsen van corruptie. Elke persoon aanwezig bij een bijeenkomst van corruptie is medeplichtig aan de daad van corruptie. Daarnaast verdeelt artikel 9 van het Wetboek de samenleving in feite in vier categorieën: geleerden ('*ulama*'), de elite ('*ashraf*'), de middenklasse en de lagere klasse. Wanneer een misdrijf wordt begaan, wordt het soort en de zwaarte van de straf niet bepaald op grond van de aard van het gepleegde misdrijf, maar op basis van de sociale status van de dader. Ook wordt in het wetboek het woord 'slaaf' ('*ghulam*') en 'meester" ('*badaar*') vermeld. Een '*hadd*'-straf kan worden uitgevoerd door een imam en een '*tazir*'-straf kan worden uitgevoerd

door een echtgenoot of een ‘meester’. Artikel 18 van het Wetboek, alsook andere artikelen, schrijft de straf van geseling voor. Daarnaast zijn er een aantal bepalingen die de onderdrukking van de vrije meningsuiting tot gevolg hebben alsook het criminaliseren van oppositie tegen en kritiek op de taliban. Verder bepaalt het Wetboek dat alleen als de man de vrouw met een stok slaat en deze daad leidt tot ernstig letsel, zoals ‘een wond of blauwe plekken’, en de vrouw dit voor een rechter kan bewijzen, de man wordt veroordeeld tot vijftien dagen gevangenisstraf. Andere vormen van fysiek geweld, psychologisch geweld en seksueel geweld tegen vrouwen zijn niet expliciet verboden in het Wetboek. Voorts worden, in geval een vrouw herhaaldelijk naar het huis van haar vader of andere familieleden gaat zonder toestemming en niet terugkeert ondanks het verzoek hiertoe van haar echtgenoot, de vrouw en elk lid van haar familie en verwanten die haar hebben verhinderd naar het huis van haar echtgenoot te gaan, beschouwd als misdadiger en veroordeeld tot een gevangenisstraf (Rawadari, “*Press Release Regarding the Implications of the “The Criminal Procedure Code for Courts” Issued by the Taliban*”, 22 januari 2026).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 20; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 25; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om ‘immorele inhoud’ te bestrijden (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie *(“Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud”* te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116 en EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan*, “Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de-facto*regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLOnews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 december 2021 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens *Der Spiegel* werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werd. Volgens het Duitse *Tagesschau* hebben de *de-facto*autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44- 45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssekretariat für Migration (SEM) "*Focus Afghanistan. Return from abroad*" van 14 februari 2025, waarnaar de "*EUAA, Afghanistan: Country Focus*", van januari 2026 aangehaald door de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het "*Immigration Department*", dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere *checkpoints* aan de grens. Op de luchthaven wordt een *screening* uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de *de-facto*regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de-facto*autoriteiten. In 2024 had slechts 2% van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5% van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een *taskara*, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de-facto*autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is het IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de-facto*overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de-facto*overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of buren omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen".* Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als 'beïnvloed' door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geviseerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht 'besmet' te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn 'verloren' en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd

als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift lijkt te impliceren, worden bijgetreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan"*, mei 2024, p. 57-61).

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

Verzoeker heeft tot zijn veertien jaar in Afghanistan gewoond, waar hij actief deelnam aan de samenleving. Zo ging hij er naar school alsook naar de madrassa (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Hij heeft zijn land verlaten op een moment dat hij reeds jongvolwassen was en een belangrijk deel van de Afghaanse maatschappij heeft geïnternaliseerd. Hierbij moet nog worden aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij er nog over een familiaal netwerk beschikt, bestaande uit zijn ouders, zussen en tantes en nonkels, en met wie hij – via dorpelingen – contact onderhoudt (*ibid*., p. 6-9 en bevestigd ter terechtzitting). Hoewel het voorgaande uiteraard niet wegneemt dat hij op zestienjarige leeftijd in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker inmiddels totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze waarden en normen (of de thans geldende regels van de *sharia*) niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Uit de loutere verwijzing naar zijn verblijf in België sinds augustus 2020 kan alvast niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Daarnaast bevat het rechtsplegingsdossier geen indicaties dat hij zich tijdens zijn verblijf van bijna zes jaar in België bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt. Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

In het verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij twee jaar naar school is gegaan in België, dat hij reeds werkte in een saladefabriek, een bakker en twee fabrieken en dat hij binnenkort een vast contract zou krijgen

bij het bedrijf waar hij op dat moment werkte. Bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker een aantal schoolattesten waaruit blijkt dat hij tijdens de schooljaren 2020-2021 en 2021-2022 OKAN-onderwijs volgde in België (stuk 2). Eveneens legt hij, middels zijn tweede aanvullende nota, loonbrieven neer ter staving van zijn tewerkstelling in België in de horecasector (stuk 3). De Raad wijst erop dat dit alles aantoont dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, hij zelfredzaam is en in zijn levensonderhoud voorziet wat lovenswaardig is doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn job en sociale contacten bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Dat verzoeker zich inmiddels een landstaal zou hebben eigengemaakt is lovenswaardig, maar maakt nog niet dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Dat hij inmiddels het Nederlands in enige mate beheerst maakt nog niet dat hij zijn moedertaal niet langer zou beheersen en uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt bovendien dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou, ook al nam hij ter terechtzitting deels het woord in het Nederlands.

Waar verzoeker opwerpt dat hij in België zijn religie op een vrije manier beleeft, o.a. door niet consequent aan het gebed deel te nemen, stipt de Raad aan dat hij nog steeds zijn godsdienst belijdt en dat verder niet kan worden ingezien waarom hij bij terugkeer zich niet zou kunnen aanpassen, temeer hij in Afghanistan naar de madrassa ging.
Verder benadrukt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij op sociale media zit en negenhonderdvijftig volgers heeft, hetgeen hem erg zichtbaar maakt, dat hij soms naar de discotheek gaat en dat hij een relatie heeft gehad met een Belgisch meisje. Wat de laatste twee elementen betreft, stelt de Raad vast dat dit louter blote beweringen betreffen. Aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk een liefdesrelatie heeft onderhouden met een Belgisch meisje, slaagt hij er echter niet in afdoende aannemelijk te maken dat deze feitelijke relatie, of zijn kijk op relaties in het algemeen, van die aard is dat hieruit een beschermingsnood voortvloeit. Er kan niet afdoende blijken dat verzoeker door zijn beweerde liefdesrelatie is blootgesteld aan westerse waarden en normen en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen dat hij onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Verzoeker maakt evenmin *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het uitgaan in een discotheek bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Wat betreft zijn verwijzing naar zijn account op sociale media en de door hem bij zijn verzoekschrift neergelegde *screenshots* van zijn account op *TikTok* (stuk 9, bij verzoekschrift), merkt de Raad op dat dit geen objectieve aanwijzing inhoudt voor verzoekers bewering als zou hij zijn verwesterd of als dusdanig worden gepercipieerd. Bovendien blijkt uit de aangehaalde landeninformatie dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media betroffen deze echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat uit het loutere feit dat hij een openbaar *TikTok*-account heeft, afgeleid kan worden dat hij zich dermate kritisch uit ten aanzien van de taliban waardoor hij dreigt geviseerd te worden. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media, waaronder muziekbestanden, uit te wissen of zijn volledige *Tiktok*-account te verwijderen. Het feit dat verzoeker op *Tiktok* negenhonderdvijftig volgers heeft, doet hier niet anders over oordelen. Er liggen verder ook geen indicaties voor dat de taliban op heden kennis zouden hebben van mogelijke activiteiten van verzoeker op sociale media.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift stukken in verband met het e-mailverkeer met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade te Brussel, het standpunt van Buitenlandse Zaken over het hervatten van de afgifte van paspoorten door de Afghaanse ambassade, het attest van de Afghaanse ambassade en de briefwisseling met de Dienst Vreemdelingenzaken (stukken 4-7, bij verzoekschrift) en betoogt dat hij niet beschikt over geldige Afghaanse reisdocumenten.

Vooreerst wijst de Raad erop dat in de COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023, waaraan in de aanvullende nota van de verwerende partij wordt gerefereerd, wordt gesteld dat medewerkers van de Afghaanse ambassade in Brussel in januari 2023 bevestigen dat hun consulaat geen nieuwe paspoorten uitreikt, maar wel de geldigheid van verlopen paspoorten met vijf jaar kan verlengen. Het door verzoeker aan zijn tweede aanvullende nota toegevoegde attest van de *Embassy & Mission of the Islamic Republic of Afghanistan, Brussels*, van 2 mei 2023 (stuk 1), bevestigt dit nu hieruit blijkt dat deze ambassade het uitreiken van paspoorten nog steeds opschort tot nader order. Er ligt geen informatie voor waaruit zou kunnen blijken dat dit heden zou zijn hernomen. Verzoekers verwijzing naar een scenario waarbij hij zou moeten reizen met een paspoort uitgereikt door een ambassade die nog steeds trouw is aan de voormalige Afghaanse regering, is hoe dan ook niet dienstig. Voor zover verzoeker enerzijds stelt dat de Afghaanse ambassade in Brussel, indien deze opnieuw documenten zou afleveren, door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban, en anderzijds dat, waar de Afghaanse ambassade geen Afghaanse reisdocumenten kan afleveren en in geval van identificatie van de betrokkene door de Afghaanse ambassade, een Europese *laissez-passer* van de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene de mogelijkheid zal geven om naar Afghanistan te reizen, werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer in de negatieve aandacht zal komen omwille van zijn verblijf en activiteiten in België, zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer om die reden bij aankomst in de luchthaven of in zijn dorp geviseerd zal worden. Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker louter omwille van het gebruik van een reisdocument, waaruit eventueel een verblijf in Europa zou kunnen afgeleid worden, vervolging zou riskeren. Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort, dan wel een Europese *laissez-passer*.

Verder kan uit de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer niet blijken dat terugkeer voor iemand als verzoeker, die geen specifiek profiel heeft, in regel problematisch is. Waar verzoeker aanvoert dat hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan verschillende *checkpoints* van de taliban zal moeten passeren waarbij zijn gsm zal doorgelicht worden, laat hij na afdoende te concretiseren waarom een controle van de inhoud van zijn gsm hem in gevaar zou kunnen brengen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de controleposten vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviseerd bij deze controleposten.

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd, waarbij het Wetboek van Strafvordering discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en willekeurige arrestatie en straffen legaliseert en waarin willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift en eerste aanvullende nota louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviseerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Ook de omstandigheid dat verzoeker afkomstig zou zijn uit een conservatief en ruraal gebied in de provincie Nangarhar, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat er in de provincie Nangarhar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals onder meer de taliban, Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP), Tehrik-e Taliban Pakistan en het Haqqani-netwerk. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan

bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.
Verder bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar ’s Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.7.5. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij tijdens de administratieve procedure heeft voorgelegd en die nog niet aan bod gekomen zijn, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.6. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid, van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347)).

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.7.7. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, wijst de Raad erop dat het begrip "*ernstige schade*" in oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (daarna de richtlijn 2011/95/EU en heden Verordening (EU) 2024/1347) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in oud artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in oud artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen was reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus"*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloten de Verenigde State, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus"*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus"*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus"*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan (zie *supra*).

Bij gebrek aan een actor in de zin van oud artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat de mensenrechtensituatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië, wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", er heden in Afghanistan wel degelijk een *de-facto*regering aanwezig is, met *de-facto*ministers en *de-facto*functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi".* Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook vóór de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is hierbij van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviseerd. De Raad herinnert eraan dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld *normaliter* op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de-facto*regering aanwezig is, met *de-facto*ministers en *de-facto*functionarissen (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban, doet daar geen afbreuk aan.

Ten overvloede herhaalt de Raad dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het Belgische asielrecht valt, waar de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire

beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.3.8.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig oud artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c,) van de richtlijn 2011/95/EU (heden de Verordening (EU) 2024/1347) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleert, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en het AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Een vergelijking van de ACLED gegevens voor januari–november 2024 en dezelfde periode in 2025 toont een algemene daling van het geweldsniveau in Afghanistan. Zo daalde het aantal geweldsincidenten van 958 naar 684; het aantal "*battles"* daalde van 371 naar 222 en het aantal incidenten "*violence against civilians*" daalde van 493 naar 337. Daarentegen nam het aantal "*explosions/remote violence*" toe van 94 naar 125, voornamelijk door, hetgeen voornamelijk wordt veroorzaakt door Pakistaanse luchtbombardementen en een toegenomen activiteit van het AFF en het NRF. Volgens UCDP data daalde het aantal burgerslachtoffers in 2025 (tot november) met 33%, van 426 naar 287 burgerdoden. *Rawadari* meldt eveneens een daling in burgerslachtoffers door explosies of zelfmoordaanslagen, met name 11 doden en 35 gewonden in de eerste helft van 2025, hetgeen een daling is van 33,3% (doden) en 50% (gewonden) vergeleken met dezelfde periodes in 2024 en 2023. Volgens ACLED kon 80% van de 467 incidenten *"violence against civilians*" tijdens de referentieperiode 1 oktober 2024 tot 30 november 2025, worden toegeschreven aan de *de-facto*autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de *sharia* wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het grootste aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kabul, met voornamelijk acties van de veiligheidsdiensten tegen burgers en acties van verzetsbewegingen tegen de *de-facto*autoriteiten. De provincie Paktika kende in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37) (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 52-70).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de-facto*talibanautoriteiten. Voor de periode van 1 augustus 2024 tot 31 juli 2025, registreerde de Verenigde Naties 227 aanvallen door de verzetsgroepen en de periode van 1 mei tot 31 oktober 2025 werden er 38 bijkomende aanvallen geverifieerd. Het merendeel van deze aanvallen, in de vorm van "*battles*" en "*explosions/remote violence*", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de-facto*veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn.

Bij incidenten waarin het NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd. Voor de periode van 1 oktober 2024 tot 30 juni 2025 vermeldt UNAMA zes aanvallen uitgevoerd door verzetsgroepen waarbij 37 burgers gewond raakt en één burger werd gedood. UCDP registreerde vijf burgerdoden als gevolg van confrontaties tussen de *de-facto*veiligheidstroepen en verzetsgroepen binnen de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de-facto*autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 56-58).

ISKP daarentegen viseert zowel de *de-facto*autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de-facto*talibanautoriteiten. In de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 registreerde ACLED 13 aanvallen door de ISKP. Wat betreft de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 veroorzaakten incidenten waarbij ISKP betrokken was 20 burgerdoden. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de-facto*autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' (*Tehreek-e-Taliban* (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de-facto*talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de-facto*autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 46).
In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan - Country Focus*" van januari 2026 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar, district Chaparhar. Uit de thans in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat

een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog volledigheidshalve op dat verzoeker, die heden meerderjarig is en nog over een netwerk beschikt in zijn regio van herkomst, hoe dan ook evenmin persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.8.4. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Chaparhar, gelegen in de provincie Nangarhar, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk hetzelfde is aan artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU waarvan oud artikel 48/4, § 2, a), b), en c), van de Vreemdelingenwet de omzetting is. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1), en 5), *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1, en 5), *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen. Ook is artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk hetzelfde aan artikel 15 van de voormalige richtlijn 2011/95/EU waarvan artikel 48/4, § 2, a), b) en c), de omzetting is.

2.3.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Verder merkt de Raad op dat het gelijkheidsbeginsel enkel dan kan zijn geschonden wanneer er sprake is van vergelijkbare situaties die op een verschillende wijze worden behandeld. Er is voorts geen sprake van een schending van het gelijkheidsbeginsel wanneer het onderscheid, dat de wetgever voor vergelijkbare situaties heeft gemaakt, gestoeld is op objectieve criteria, wanneer de ongelijke behandeling een legitiem doel nastreeft, wanneer het gemaakte onderscheid adequaat of pertinent is om het nagestreefde legitiem doel te bereiken en wanneer de ongelijke behandeling proportioneel is ten aanzien van het nagestreefde doel. Verzoeker toont niet aan dat, waarom of op welke wijze *in casu* aan de voorwaarden zou zijn voldaan opdat het gelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.13. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde

schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS